

Edgar Varése (1883)

Francia származású zeneszerző, azonban alkotásainak legnagyobb részét mégis az Egyesült államokban készítette. Zenéjének legfontosabb momentumai a hangszín és a ritmus, ő „szervezte” először hangokat úgy, hogy bizonyos hangszíneket és ritmusokat csoportokba rendezett. 1913-tól kísérletezett elektronikus hangszerekkel, amely miatt az „Elektronikus zene attyának” is nevezik. Olyan hangforrásokat vont be a zenébe, amelyek korábban azon kívül álltak, egyenjogúsította a zajokat zörejeket, amelyeket aztán szigorú elvek szerint épített munkáiba. Milton Babbitet, John Cage-et, Iannis Xenakis, Karlheinz Stockhausent és Frank Zappát is inspirálta többek között.

Ionisation (1929-1931)

A művet 13 ütőhangszeresre írta Varése, ezzel ez volt az első olyan darab, amelyet hangversenyteremben adtak elő, kizárólag ütőegyüttessel. A darab ritmikus „cellák” variációiból áll, a cím is az ezzel a struktúrával megegyező kémia folyamatra, az ionizálásra utal, Varése mégis tagadta később, hogy ez inspirálta volna. Wilhelm András szerint a darabnak mindössze az utolsó 17 ütem az, ami a klasszikus tonális skála szerinti hangokat tartalmaz, ahol bármelyik öt egymást követő akkord a 12 hangú kromatikus skálát tartalmazza.